Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 269 102 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. KARADURMUS**
Thonissenlaan 98 A
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KARADURMUS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2021, na een onderzoek over het bestaan van een schijnhuwelijk, huwt de verzoekende partij, van Braziliaanse nationaliteit, met de Belgische referentiepersoon.

De verzoekende partij dient op 23 februari 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, haar Belgische echtgenoot. Haar aankomstverklaring geeft aan dat zij in België aankwam op 15 augustus 2020 en toegelaten werd tot verblijf tot 15 november 2020.

Op 20 augustus 2021, met kennisgeving op 24 augustus 2021, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag en wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(…)
In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/02/2021 werd ingediend door:

Naam: C. D.
Voorna(a)m(en): J.
Nationaliteit: Brazilië
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Tres Rios/RJ
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:
De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde G. S. (RR …) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden de volgende documenten voorgelegd:

- Bewijzen van stortingen op de rekening van de referentiepersoon door ACV
- Bewijzen van stortingen op de rekening van de referentiepersoon door de firma W. BV

Aan de hand van de stortingen heeft betrokkene mogelijks een werkloosheidsvergoeding bekomen, maar dit wordt niet aan de hand van een bijkomend attest van ACV bevestigd waardoor niet is geweten vanaf wanneer de referentiepersoon mogelijks een dergelijke uitkering zou genieten. Ook de bijkomende storting door de firma W. wordt verder niet verklaard, waardoor we deze storting niet zomaar kunnen aanvaarden. Betrokkene heeft dus niet aangetoond heden over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen te beschikken.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.
Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.
Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“de artikels 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en het artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, in samenhang gelezen met de toegepaste artikelen 40ter, $2, eerste lid. 1°, 40bis,$2. eerste lid, 1° en 42. §1 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, en het hoorrecht van verzoekende partij”

De verzoekende partij geeft vooreerst volgende louter theoretische beschouwingen:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat zij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat zij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.), Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat {Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.

De naleving van het materiële motiveringsbeginsel in hoofde van verwerende partij dient, naast de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, eveneens onderzocht te worden in het kader van de toegepaste artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° en 40bis,§2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze artikelen bepalen dat een aanvraag van gezinshereniging met een Belgisch echtgenoot mogelijk is voor personen "mits de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen"."

Meer concreet licht de verzoekende partij het eerste middel als volgt toe:

"De echtgenoot van verzoekster, de heer S. G. geniet werkloosheidsuitkeringen dat hij ontvangt via de werkloosheidsdienst van het ACV, en tevens met toelating van de bevoegde diensten een zelfstandige nevenactiviteit uitoefent als bestuurder van een door hem opgerichte besloten vennootschap W.

De werkloosheidsuitkeringen komen alleen in aanmerking indien de Belg (de echtgenoot) bewijst dat hij actief werk zoekt, doch de Belgische echtgenoot of partner moet niet bewijzen dat hij of zij actief op zoek is naar werk als hij of zij vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt, conform artikel 89 en 98bis van het koninklijk besluit werkloosheidsreglementering van 25 november 1991 (Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013).

Zijn maandelijkse werkloosheidsuitkeringen schommelt dan ook tussen 1.357,20 € en 1458,81 € in de periode van maart 2021 tot en met augustus 2021 (stuk 3), met een gemiddelde over de voornoemde zes maanden van 1.390,77 € per maand, hetgeen ten onrechte en op een onzorgvuldige wijze niet nader werd onderzocht door verwerende partij (DVZ).
Dat hij deze werkloosheidsuitkeringen aanvult met een bestuurdersvergoeding van 350,00 € per maand uit de voornoemde besloten vennootschap W. (stuk 4) werd eveneens ten onrechte en op een onzorgvuldige wijze niet nader onderzocht door verwerende partij (DVZ).

Aldus bedraagt het maandelijkse inkomen van de referentiepersoon in casu gemiddeld 1.740,77 € per maand op heden en ook ten tijde van de indiening van de aanvraag.

2.

Art. 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag tot gezinshereniging (met Belg) moet bewezen worden dat de Belg over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Dat bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen. Momenteel bedraagt dat 1.628,83 € per maand.

3.

Het wordt door verzoekster dus formeel betwist dat de voorgelegde inkomsten van de echtgenoot van verzoekster onder dit referentie-bedrag valt, met name gemiddeld 1.740,77 € per maand ten opzichte van 1.628,83 € per maand.

Echter verwijst de verwerende partij in haar beslissing dd. 20.08.2021 zelf dat de betrokkene mogelijks een werkloosheidsvergoeding heeft bekomen aan de hand van de voorgelegde stortingen door ACV maar motiveert het voorgaande beslissing zeer summier, op een onzorgvuldige wijze en zonder verdere, noodzakelijke onderzoeken te voeren als volgt:

"[...], maar dit wordt niet aan de hand van een bijkomend attest van ACV bevestigd waardoor niet is geweten vanaf wanneer de referentiepersoon mogelijks een dergelijke uitkering zou genieten. [...]"

Ook betreffende de maandelijkse ontvangen bestuurdersvergoedingen van de Belg (echtgenoot de heer S. G.) wordt door de verwerende partij in haar beslissing dd. 20.08.2021 een zeer summiere motivering gegeven dat gesteund is op een onzorgvuldige werkwijze en zonder verdere, noodzakelijke onderzoeken uit te voeren. Het voorgaande wordt in de beslissing als volgt gemotiveerd:

"[...]. Ook de bijkomende storting door de firma W. wordt verder niet verklaard, waardoor we deze storting niet zomaar kunnen aanvaarden. Betrokkene heeft dus niet aangetoond heden over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen te beschikken. "

Het voorgaande beperkte, summiere en op een onzorgvuldige wijze gemotiveerde en zonder verdere, noodzakelijke en onontbeerlijke onderzoeken uit te voeren genomen beslissing van de verwerende partij kan door verzoekster niet bijgetreden worden en faalt volledig naar recht.

Immers gelet op de algemene zorgvuldigheidsnorm verwachtte verzoekster en haar echtgenoot -terecht- van de verwerende partij dat zij de nodige verdere, noodzakelijke en voor het dossier zeer belangrijke onderzoeken betreffende de bestaansmiddelen zouden uitvoeren alvorens zij overging tot het nemen van haar -onterechte- beslissing.

Volledigheidshalve verwijst verzoekster naar het feit dat de verwerende partij via de gemeentelijke diensten van Nieuwerkerken via mail op 15.06.2021 wel overgegaan is naar verdere onderzoeken betreffende een duurzame en stabiele relatie waarin DVZ vraagt naar bijkomende bewijzen hieromtrent (stuk 5).

Het is dan ook voor verzoekster en naar recht niet aanvaardbaar dat de verwerende partij op 15.06.2021 bijkomende bewijzen vraagt betreffende een duurzame en stabiele relatie, hetgeen op dezelfde dag werd beantwoord met voldoende en afdoende bewijzen door de echtgenoot van verzoekster, zonder bijkomende bewijzen en/of inlichtingen en/of verklaringen te vragen betreffende de bestaansmiddelen van de Belg (echtgenoot), om dan zonder verdere, noodzakelijke onderzoeken uit te voeren hieromtrent een weigeringsbeslissing van verblijf te nemen in hoofde van verzoekster.

Voorgaande verkeerde en niet verder onderzochte beoordeling van verwerende partij steunt derhalve op motieven die in rechte niet kunnen aanvaard worden, waardoor het materiële motiveringsbeginsel wordt geschonden.

Verwerende partij diende bij deze beoordeling aldus ook rekening te houden met de volledige inkomsten van gemiddeld 1.740,77 € per maand van de echtgenoot van verzoekster, hetgeen volgens de vigerende wetgeving als een toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen dient beschouwd te worden in hoofde van de betrokken referentiepersoon om dan over te gaan tot een positieve beslissing op de aanvraag van verblijf van verzoekster.

De bestreden beslissing is derhalve niet afdoende en niet op correcte wijze gemotiveerd.

Met dit gebrekkig onderzoek bezondigt verwerende partij zich zowel aan een inbreuk op de betrekkelijke wetsbepalingen van de Vreemdelingenwet, alsook op het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

4.

Indien verwerende partij na een uitvoerig onderzoek van de bestaansmiddelen van de betrokken referentiepersoon van oordeel zou geweest zijn dat de bestaansmiddelen onder voornoemde grens van 1.628,83 € ligt - QUID CERTE NON -, dan nog diende verwerende partij over te gaan tot de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

Art. 42, §1 Vw houdt in dat verwerende partij, wanneer aan het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet wordt voldaan, een behoefteanalyse dient uit te voeren teneinde te bepalen welke bestaansmiddelen de persoon die vervoegd wordt, nodig heeft om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien.

Hierbij dient op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon die vervoegd wordt en van zijn familieleden uitgemaakt te worden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de partner kunnen een wezenlijke invloed hebben op diens behoeften en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse, teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..."te beschouwen.

Echter is deze behoefteanalyse niet uitgevoerd omdat verwerende partij - ten onrechte - de behoefteanalyse als overbodig beschouwd. Verwerende partij motiveert haar beslissing van het niet uitvoeren van de behoefteanalyse als volgt:

"Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen. "

Deze stelling en motivering van verwerende partij kan bezwaarlijk aanvaard worden. Hieruit volgt ontegensprekelijk dat verwerende partij haar onderzoeken niet volledig heeft uitgevoerd, doch dat deze minstens gebrekkig zijn uitgevoerd. Het is aan verwerende partij om in dergelijke situatie bijkomende inlichtingen en/of bewijzen en/of verklaringen te vragen van verzoekster in plaats van onmiddellijk over te gaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf. Van een normale, voorzichtige en redelijke overheidsinstantie mag een burger (verzoekster) een dergelijke houding en werkwijze verwachten, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Door voorgaande houding, werkwijze en motivering, bezondigt verwerende partij zich duidelijk aan een schending van de algemene zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Zij dient immers haar onderzoeken volledig te voeren en naar recht te motiveren met feitelijke en juridische gronden.

5.

Indien verwerende partij na een uitvoerig onderzoek van de bestaansmiddelen van de betrokken referentiepersoon van oordeel zou geweest zijn dat de bestaansmiddelen onder voornoemde grens van 1.628,83 € ligt - QUID CERTE NON -, dan nog diende verwerende partij over te gaan tot de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat zij geen behoefteonderzoek heeft uitgevoerd omdat het overbodig is met de motivering dat er immers niet werd vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.

Het is duidelijk dat deze houding en werkwijze van verwerende partij tot een manifeste en gebrekkige onderzoek en tevens ten onrechte genomen beslissing heeft geleid.

Het is echter de plicht van verwerende partij om bijkomende inlichtingen en bescheiden op te vragen in het geval wanneer zij vaststelt dat een eventuele behoefteonderzoek zich opdringt (in casu zijn de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zelfs toereikend en voldoende) en de reeds voorgelegde documenten bij de aanvraag niet voldoende zijn om dit te kunnen bewerkstelligen.

Dit werd reeds geoordeeld in het arrest nr. 237847 van RW, alwaar het volgende werd gesteld:

"Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij conform artikel 42, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet bescheiden en inlichtingen heeft opgevraagd bij verzoekster om de behoefteanalyse te maken. Verzoekster werd aldus niet in staat gesteld om stukken over te maken aangaande de inkomsten van haar meerderjarige zoon. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt de verplichting om bescheiden en inlichtingen te doen overmaken om een behoefteanalyse te maken nochtans duidelijk bij verweerder (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Door dit niet te doen heeft verweerder verzaakt aan zijn wettelijk bepaalde zorgvuldigheidsplicht. "

Art. 42, §1, 2de lid legt deze plicht ook op verwerende partij, daar het uitdrukkelijk stelt dat:

"De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

Echter heeft verwerende partij nooit bijkomende bescheiden en/of inlichtingen gevraagd van verzoekster om in beginsel de bestaansmiddelen van de referentiepersoon op een correcte wijze te beoordelen en indien noodzakelijk om dan over te gaan tot het verrichten van behoefteonderzoek. In casu stelde zij dat het behoefteonderzoek overbodig is omdat er immers niet vastgesteld werd dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen, zonder echter de benodigde bijkomende bescheiden en inlichtingen hiervoor bij verzoekster op te vragen.

Dit standpunt en de nalatigheid om bijkomende bescheiden en/of inlichtingen op te vragen met het oog op het verrichten van een behoorlijk inkomsten- en/of behoefteonderzoek, getuigt dan ook van een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er is hierdoor een schending van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1°, 40bis,§2, eerste lid, 1° en 42, §1 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het determinerende motief van de weigering gezinsherenigingsaanvraag ligt in het gegeven dat de bewijzen van de "*stortingen*" van het ACV (werkloosheidsvergoedingen) en de bewijzen van stortingen aan de referentiepersoon door de firma W. BV niet worden verklaard en evenmin is geweten vanaf wanneer de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering zou genieten, bij gebreke aan een bijkomend attest van het ACV. De bestreden beslissing geeft geen nadere preciseringen over welke stukken door de verzoekende partij werden overgemaakt. Ook in de nota met opmerkingen staat vermeld dat "*enkele bewijzen van geldstortingen*" werden voorgelegd, zonder enige nadere precisering. Het gegeven dat voldoende precisering in de bestreden beslissing ontbreekt, acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onzorgvuldig.

2.3. Uit het administratief dossier, zoals het de Raad voorligt, blijkt het volgende:

- werkloosheidsvergoedingen *a rato* van 1357,20 euro voor januari 2021, van 1393,74 euro voor december 2020 en van 214,59 euro en 972,67 euro voor november 2020. Deze stortingen zijn gedaan door het ACV en op het rekeninguittreksel staat vermeld op welke maanden deze uitkeringen betrekking hebben, naast nog een handgeschreven uitleg;
- loonbewijzen, zijnde stortingen van de W. BV: 350 euro voor de maand januari 2021, 350 euro voor de maand december 2020 en 350 euro voor de maand november 2020. Telkens staat op het rekeninguittreksel gedrukt "*loon*" en op welke maand het loon betrekking heeft.

Deze stukken, die alleszins zijn overgemaakt, tonen op voldoende duidelijke wijze aan dat de referentiepersoon beschikte over een inkomen van meer dan 1700 euro per maand.

Dit klemt nog meer nu de verwerende partij stelt dat pas voor het eerst de verzoekende partij in het middel duidelijk uiteenzet en bijkomende stukken toevoegt waaruit moet blijken dat de referentiepersoon wel degelijk over stabiele en toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan beschikken terwijl de bijkomende stukken over de maanden maart en volgende dezelfde aard van rekeninguittreksels bevatten. Zowel deze voorhanden in het administratief dossier als de bijkomende stukken waarop de Raad voor de beoordeling geen acht slaat, zijn dezelfde soort rekeninguittreksels en zijn de stortingen verricht door het ACV en door W. BV.

De Raad dient te besluiten dat uit de overgemaakte stukken in het administratief dossier wel degelijk voldoende kon nagegaan worden wat de aard van de inkomsten zijn. Deze stukken spreken voor zich.

De volgende redengeving in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen:

"Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.
De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).
De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.
De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).
Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.
De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.
Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.
Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.
De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.
Verder laat de verweerder gelden dat:
- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.
De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.
Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 01.02.2021 een aanvraag indiende voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot, de heer K. S.
Ter staving van de aanvraag werden enkele bewijzen van geldstortingen voorgelegd.

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook terecht heeft aangehaald, blijkt uit voormelde bepaling dat de verzoekende partij aldus diende aan te tonen dat zij daadwerkelijk ten laste was van haar echtgenoot
Verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.
Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.
Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.
Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekende partij klaarblijkelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt aangezien zij verwijst naar de stukken die zij bij haar huidige aanvraag resp. eerdere aanvragen heeft gevoegd. Verweerder merkt ter zake op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).
Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.
De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of ten laste was.
Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om op basis van de voormelde motieven te oordelen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.
Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de voormelde motieven volstaat evident niet om aan te nemen dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke beslissing.
In casu werden enkel bewijzen van stortingen voorgelegd zonder bijkomende stukken en verantwoording.
Pas voor het eerst in het verzoekschrift geeft de verzoekende partij duiding bij de geldstortingen en voegt zij allerhande bijkomende stukken waaruit moet blijken dat de referentiepersoon wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken.
Het is op grond van die motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te besluiten:
Aan de hand van de stortingen heeft betrokkene mogelijks een werkloosheidsvergoeding bekomen, maar dit wordt niet aan de hand van een bijkomend attest van ACV bevestigd waardoor niet is geweten vanaf wanneer de referentiepersoon mogelijks een dergelijke uitkering zou genieten. Ook de bijkomende storting door de firma W. wordt verder niet verklaard, waardoor we deze storting niet zomaar kunnen aanvaarden. Betrokkene heeft dus niet aangetoond heden over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen te beschikken.
De gemachtigde van de Staatssecretaris kon helemaal geen rekening houden met de aanvullende stukken zodat ook de Raad deze stukken niet mag meenemen in de beoordeling van de bestreden beslissing.
Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).
De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).
Ten onrechte meent de verzoekende partij uit voormelde bepaling een "plicht" in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie te kunnen afleiden om "alle bescheiden en

inlichtingen" op te vragen bij de verzoekende vreemdeling, wanneer de behoefteanalyse ex artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet worden uitgevoerd.
De tekst van de wet stelt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bijkomende bescheiden en inlichtingen kan opvragen, hetgeen uiteraard niet kan worden geïnterpreteerd als een verplichting (kunnen versus moeten).
In de mate dat de verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel gehouden was om bijkomende stukken op te vragen, merkt verweerder nog op dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer de verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen.
"De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het "horen" kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen." (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)
Verweerder merkt op dat in casu niet dienstig kan worden betwist dat de verzoekende partij dergelijke redelijke mogelijkheid heeft gehad, nu haar naar aanleiding van de afgifte van de bijlage 19ter uitdrukkelijk verzocht werd om bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de Belg over te maken.
De verzoekende partij voert ook nog een schending aan van artikel 8 van het EVRM, bepaling die luidt als volgt:
"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
In casu toont de verzoekende partij ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier in haar verzoekschrift zelfs niet op in.
Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij als volwassen persoon niet in staat zou zijn om een leven op te bouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon.
Minstens toont verzoekende partij niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om tijdelijk België te verlaten teneinde de nodige documenten te verzamelen met het oog op het bekomen van verblijfsrecht. Gedurende de tijd van de feitelijke scheiding kan haar echtgenoot haar bezoeken of kunnen zij contact blijven houden via moderne communicatiemiddelen.
"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.
(…)
De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)"

Dienaangaande merkt de Raad op dat de gezinsherenigingsaanvraag van de verzoekende partij is afgewezen omdat een tenlastelegging uit het verleden niet bewezen zou zijn. Hierover bestaat geen motief in de bestreden beslissing. Het doorslaggevende motief is dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen. Waar de verwerende partij stelt dat niet kon nagegaan worden of *"heeft betrokkene mogelijks een werkloosheidsvergoeding"*, kan dit niet gevolgd worden. De stukken in het administratief dossier bewijzen duidelijk de stortingen van het ACV en de periodes waarop deze betrekking hebben. Van een slechts "*mogelijke*" werkloosheidsvergoeding kan geen sprake zijn. De bewijzen van werkloosheidsvergoedingen liggen voor en de Raad ziet niet in waarom nog een bijkomend attest van het ACV nodig is in dit geval.

Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in het PV HA.55.L7.(…)/2020 van 24 november 2020 (opgesteld naar aanleiding van het onderzoek of een schijnhuwelijk zou worden gesloten, wat niet het geval bleek te zijn) blijkt dat de referentiepersoon tijdelijk afwezig was in België door het aanvatten van

een studie in Australië en sinds april 2020 terug in België in België is gekomen. Zijn tijdelijke afwezigheid werd in België geregistreerd. In dit PV wordt ook gesignaleerd dat de referentiepersoon medezaakvoerder was van een bedrijf in houtbewerking en kunststof.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft niet zorgvuldig gehandeld.

Verder vraagt de materiële motiveringsplicht dat de bestreden beslissing een correcte beoordeling doet, wat niet is geschied.

In dit geval heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten aan beide beginselen van behoorlijk bestuur te voldoen.

Deze vaststelling op zich volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. De overige onderdelen en middelen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	M. BEELEN